

LETOPISI NARNIJE

PRINC KASPIJAN

K. S. LUIS

Preveo
Zoran Jakšić

Laguna

Naslov originala:

C. S. Lewis
Prince Caspian

Text Copyright © C. S. Lewis Pte Ltd 1951
Illustrations © HaperCollins Publishers Ltd 1951

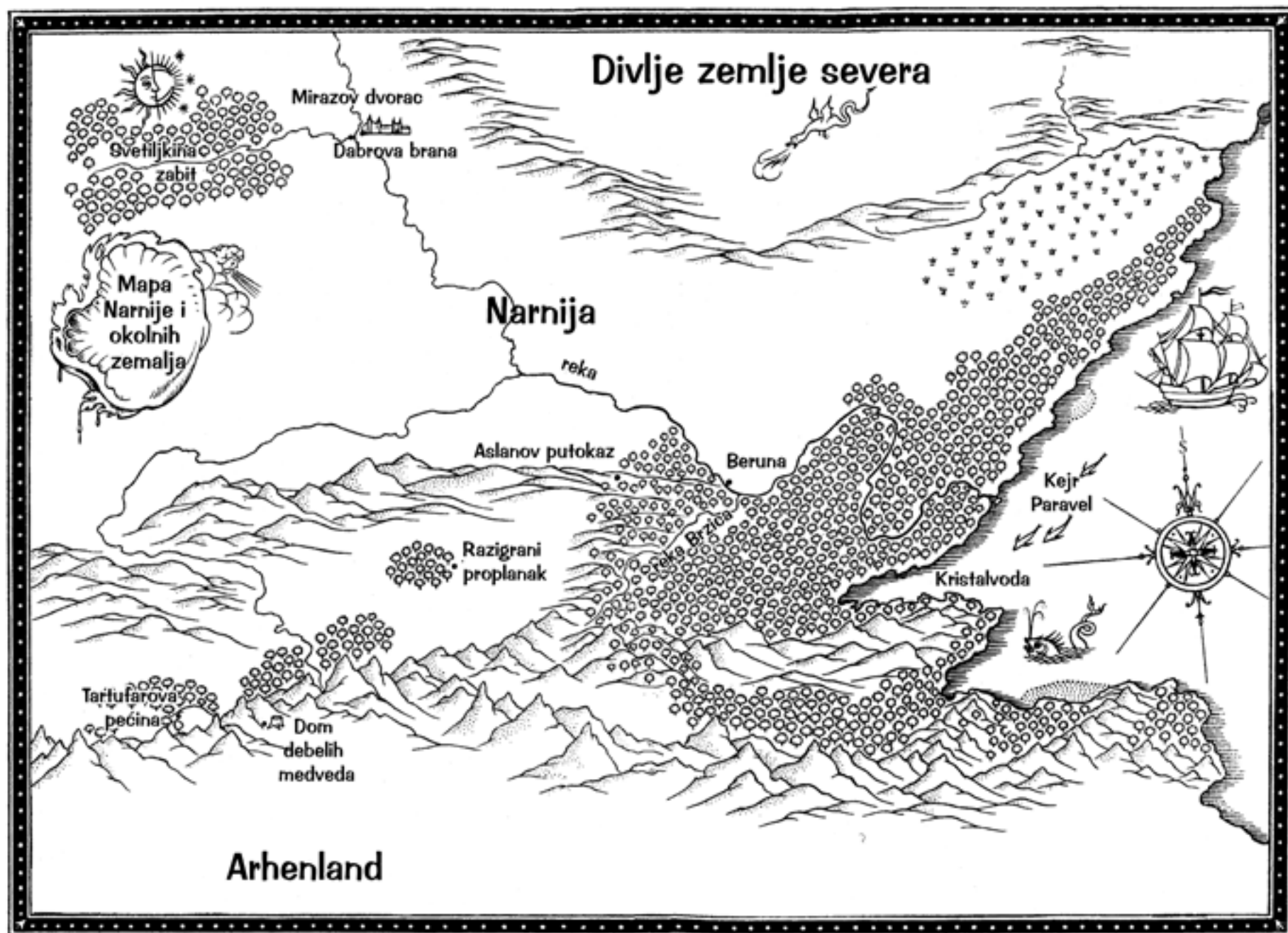
Translation Copyright © 2006 za srpsko izdanje, Laguna

Za Meri Kler Hejvard

SADRŽAJ

1. Ostrvo	11
2. Drevna riznica	20
3. Patuljak	32
4. Patuljak pripoveda o princu Kaspijanu.	40
5. Kaspijanove pustolovine u planinama	51
6. Narod koji je živeo skriven.	63
7. Stara Narnija u opasnosti	72
8. Kako su napustili ostrvo	84
9. Šta je Lusi videla	94
10. Povratak Lava	106
11. Lav riče	119
12. Čarobnjaštvo i iznenadna osveta	130
13. Vrhovni kralj zapoveda	141
14. Kako su svi imali mnogo posla	151
15. Aslan stvara vrata u vazduhu.	164

POGLAVLJE 1

Ostrvo

Bilo jednom četvero dece koja su se zvala Piter, Suzan, Edmund i Lusi, a u jednoj drugoj knjizi, pod naslovom *Lav, Veštica i orman*, ispričano je kako su doživeli izuzetne pustolovine. Otvorili su vrata čarobnog ormana i obreli se u svetu sasvim drugačijem od našeg, a u tom drugačijem svetu postali su kraljevi i kraljice u zemlji zvanoj Narnija. Dok su bili u Narniji, činilo im se da vladaju godinama i godinama; ali kada su se vratili kroz vrata i ponovo našli u Engleskoj, izgledalo im je da nije proteklo nimalo vremena. Bilo kako bilo, niko nije ni primetio da su bili odsutni, a oni nikome to nisu ispričali osim jednoj veoma mudroj odrasloj osobi.

Sve se to dogodilo pre godinu dana, a sada ih je sve četvero sedelo na klupi na železničkoj stanici, sa gomilama kofera i kutija svuda oko njih. Zapravo su se opet vraćali u školu. Doputovali su zajedno do ove stanice, inače železničkog rasršća; i tu će, za nekoliko minuta, doći voz i odvesti devojčice u jednu školu, a za otprilike pola sata doći će drugi voz, pa će dečaci otići u drugu školu. Prvi deo putovanja, dok su svi bili zajedno, uvek je izgledao kao deo raspusta; ali sada, kada će se oprostiti i tako brzo krenuti različitim putevima, svi su osećali da se raspust stvarno završio i da škola ponovo počinje, pa su bili poprilično mrzovoljni i nikome nije

padalo na pamet o čemu bi moglo da se priča. Za Lusi je to bio prvi odlazak u internat.

Bili su na praznoj, snenoj seoskoj stanici i na peronu nije bilo nikoga osim njih. Odjednom Lusi ispusti oštar, kratak uzvik, kao neko koga je ubola osa.

„Šta je, Lu?“, upita Edmund – a onda se i sam trgnu i ispusti zvuk kao: „Au!“

„Šta za ime sveta...“, počeo Piter, a onda se i on najednom predomisli i ne izgovori što je hteo. Umesto toga reče: „Suzan, puštaj! Šta to radiš? Kuda me vučeš?“

„Nisam te ni pipnula“, reče Suzan. „Neko *mene* vuče. Oh – oh – oh – prestani!“

Svi primetiše kako su lica ostalih veoma prebledela.

„I ja sam osetio isto“, reče Edmund bez daha. „Kao da me neko nekuda vuče. Baš grozno cimanje – uh! Opet počinje.“

„I mene“, reče Lusi. „Oh, ne mogu da se oduprem.“

„Dobro pazite!“, povika Edmund. „Uхватite se svi za ruke i držite se zajedno. Ovo je čarolija – prepoznajem taj osećaj. Brzo!“

„Da“, reče Suzan. „Držite se za ruke. Oh, baš bih volela kada bi prestalo – oh!“

Sledećeg trenutka prtljag, klupa, peron i stanica u potpunosti nestadoše. Četvoro dece, držeći se za ruke, zadihani, nađoše se usred nekog šumovitog mesta – tako šumovitog da se granje nabijalo u njih i jedva da je bilo mesta da se pomeri. Svi protrljaše oči i duboko udahnuše.

„Oh, Pitere!“, uskliknu Lusi. „Misliš li da smo se možda vratili u Narniju?“

„Moglo bi biti bilo gde“, reče Piter. „Ni metar ne vidim od tog drveća. Hajde da probamo da se probijemo na čistinu – ako ima ikakve čistine.“

Uz izvesne poteškoće, kao i uz ponešto žarenja na koprive i ubadanja na trnje, iskopraše se iz gustiša. Onda ih je čeka-

lo drugo iznenađenje. Sve je postalo mnogo svetlije, i posle nekoliko koraka našli su se na ivici šume, odakle se pružao pogled na peščanu plažu. Nekoliko metara dalje veoma mirno more zapljuskivalo je pesak malim jedva čujnim talasima. Zemlje nije bilo na vidiku, niti oblaka na nebu. Sunce se nalazilo otprilike tamo gde bi trebalo da bude oko deset sati pre podne, a more je bilo zaslepljujuće plavo. Stajali su i njušili miris mora.

„Au!“, uzviknu Piter. „Ovo je baš dobro.“

Pet minuta kasnije svi su bosonogi koračali po svežoj, bistroj vodi.

„Ovo je bolje nego vožnja u zagušljivom vozu na povratku do latinskog, francuskog i algebre!“, reče Edmund. A onda zadugo nije bilo priče, samo pljuskanja i potrage za kozicama i krabama.

„Svejedno“, reče Suzan najzad, „mislim da ćemo ipak morati da napravimo neki plan. Poželećemo uskoro nešto i da jedemo.“

„Imamo sendviče koje nam je mama dala za put“, reče Edmund. „Barem ja imam svoje.“

„Ja ne“, reče Lusi. „Moji su bili u torbici.“

„I moji“, reče Suzan.

„Moji su u džepu u kaputu, tamo na plaži“, reče Piter. „To će biti dva obroka na četvoro. Baš i neće biti zabavno.“

„Trenutno“, reče Lusi, „više želim nešto da pijem nego da jedem.“

Sada su svi osećali žeđ, kao što to obično biva posle gicanja po slanoj vodi pod vrelinom suncem.

„Ovo ti je kao posle brodoloma“, primeti Edmund. „U knjigama takvi uvek nađu na ostrvu izvora bistre, sveže vode. Najbolje da pođemo i potražimo ih.“

„Znači li to da moramo da se vraćamo u onaj šumski gustiš?“, reče Suzan.

„Ni u kom slučaju“, reče Piter. „Ako ima potoka, moraju doći do mora, pa ćemo sigurno naići na njih ako budemo išli po plaži.“

Svi su odgicali nazad, pa su najpre prešli glatki, mokri pesak, a onda suvi, krupni pesak što se lepi za prste, pa su počeli navlače čarape i cipele. Edmund i Lusi hteli su da ih ostave i da pođu u istraživanje bosonogi, ali im je Suzan rekla da bi to bilo baš blesavo. „Možda ih više nikada ne nađemo“, istakla je, „a poželežemo ih ako još budemo ovde kad padne noć i kad zahladni.“

Kada su se ponovo obukli, krenuli su obalom, između morem s leve i šume s desne strane. Bilo je to veoma tiho mesto, čuo se samo poneki krik galeba. Šuma je bila toliko gusta i isprepletana da gotovo ništa nisu mogli da vide kroz nju; i ništa se nije micalo – ni ptice, čak ni bubice.

Školjke, morska trava i sase, ili majušni rakovi u lokvama po kamenju baš su dobri, ali ubrzo vam dosade ako ste žedni. Deci su noge, posle šljapkanja po hladnoj vodi, bile vrele i teške. Suzan i Lusi morale su da nose kabanice. Edmund je spustio svoj mantil na klupu u stanici tren pre nego što će potpasti pod čaroliju, pa su on i Piter na smenu nosili Piterov kaput.

Najzad obala počne da zakrivljuje nadesno. Nekih četvrt sata kasnije, pošto su prešli kameniti greben koji se produžavao u šiljak, obala naglo skrenu. Za leđima je ostala obala na koju su naišli kada su izbili iz šume i sada, gledajući napred, preko vode su videli drugu obalu, pokrivenu gustom šumom, sasvim nalik onoj koju su istraživali.

„Pitam se da li je ovo ostrvo ili se najzad spajamo s onim tamo?“, reče Lusi.

„Ne znam“, reče Piter, pa su svi hodali u tišini.

Obala kojom su koračali sve se više i više primicala naspramnoj, i kad god bi obilazili rtove, deca su očekivala da nađu mesto gde se spajaju. Ali – čekalo ih je razočaranje. Došli su do nekog stenja na koje su morali da se popnu, pa su sa vrha mogli da vide poprilično napred i – „Oh, bezveze!“, reče Edmund. „Ne вреди. Uopšte nećemo moći do te druge šume. Na ostrvu smo!“

Bilo je to istina. Na tom mestu kanal između njih i suprotne obale bio je širok samo trideset ili četrdeset metara, ali sada su mogli videti da je to najuže mesto. Posle toga, njihova obala ponovo je skretala desno i mogli su da vide otvoreno more između nje i kopna. Bilo je očigledno da su već prešli više od pola puta oko ostrva.

„Gle!“, reče Lusi najednom. „Šta je ono?“ Pokazivala je nešto dugo, srebrnasto i zmijoliko što se protezalo preko plaže.

„Potok! Potok!“, povikaše ostali i, koliko god da su bili umorni, nisu časili ni časa, nego su se sjurili niz stenje do slatke vode. Znali su da će biti bolje da piju uzvodno, dalje

od plaže, pa su odmah otišli do mesta gde je potok izbijao iz šume. Drveće je bilo gusto kao i posvuda, ali potok je napravio duboki usek između visokih obala pokrivenih mahovinom tako da ste, ako se sagnete, mogli da ga pratite kroz neku vrstu tunela od lišća. Svalili su se na kolena pokraj prvog smeđeg, izdubljenog proširenja, pa su pili i pili, zaranjali lica u vodu, a zatim su zagnjurili ruke do lakata.

„A sad“, reče Edmund, „šta ćemo s onim sendvičima?“

„Oh, zar ne bi bilo bolje da ih čuvamo?“, upita Suzan. „Možda će nam kasnije biti mnogo potrebniji.“

„Stvarno bih volela“, kaza Lusi, „da sada kada nismo više žedni ni ne osećamo glad kao onda dok *jesmo* bili žedni.“

„Ali šta ćemo s onim sendvičima?“, ponovi Edmund. „Ne bi valjalo da ih čuvamo dok se ne ukvare. Morate se prisetiti da je ovde poprilično toplije nego u Engleskoj, a mi smo ih nosali po džepovima satima.“ I tako su izvadili dva paketića i razdelili ih na četiri porcije, i niko nije dobio baš dovoljno, ali je bilo mnogo bolje nego ništa. Onda su razgovarali šta im je činiti za sledeći obrok. Lusi je htela da se vrate do mora i hvataju račice, dok neko nije istakao da nemaju mreže. Edmund je rekao da će morati da skupljaju galebova jaja sa stenja, ali kada su porazmislili, nisu mogli da se prisete da su videli makar jedno galebovo jaje, a svejedno ne bi mogli da ih skuvaaju kada bi ih i našli. Piter pomisli da će im, ukoliko ne bude nekog srećnog slučaja, uskoro biti drago ako mogu i sirova da ih jedu, ali nije video nimalo smisla u tome da ovo izgovori naglas. Suzan reče da je šteta što su tako brzo pojele sendviče. Jedno ili dvoje njih gotovo da je prasnulo u tom trenutku. Najzad Edmund reče:

„Slušajte ovamo. Samo jedno može da se učini. Moramo da istražujemo šumu. Pustinjaci, vitezovi-lutalice i slični ljudi

uvek su nekako uspevali da prežive u šumi. Nalazili su korenje, bobice i svašta.“

„Kakvo korenje?“, upita Suzan.

„Uvek sam verovala da su mislili na korenje drveća“, reče Lusi.

„Hajde“, reče Piter. „Ed je u pravu. Nešto moramo pokušati. A biće bolje nego da ponovo izlazimo na jaru i sunce.“

I tako su svi ustali i krenuli uz potok. Bio je to vrlo težak posao. Morali su da se saginju ispod granja, probijali su se kroz ogromne nakupine rastinja kao što je rododendron, cepali odeću i kvasili noge u potoku; i svejedno nije bilo ni šušnja izuzev zvuka potoka i šumova koje su sami pravili. Sve je to počelo baš da ih zamara kada su osetili predivan miris, a onda ugledali i blesak blistave boje visoko nad njima na vrhu desne obale.

„Pazi ti ono!“, uskliknu Lusi. „Baš sam ubeđena da je ono jabukovo drvo.“

I jeste bilo. Zadihano su se uzverali uz strmu obalu, probili se kroz neke trnjake i obreli se kraj starog drveta otežalog od krupnih, žućkasto-zlatnih jabuka, čvrstih i sočnih kakve se samo poželeti mogu.

„I to nije jedino drvo“, reče Edmund usta punih jabuke. „Gle tamo – i tamo.“

„Pa ima ih na desetine“, reče Suzan, baci ogrizak prve jabuke i ubra drugu. „Ovo mora da je bio voćnjak – davno, davno, pre nego što je mesto podivljalo i šuma izrasla.“

„Znači da je ovo nekada bilo nastanjeno ostrvo“, reče Piter.

„A šta je ono?“, upita Lusi i pokaza ispred sebe.

„Sto mu muka, pa to je zid!“, kaza Piter. „Stari kameni zid.“

Probijajući se između otežalog granja, stigli su do zida. Bio je veoma star, tu i tamo razrušen, obrastao mahovinom i šebojem, ali bio je viši od sveg drveća, osim onog najvišeg.

A kada su mu se sasvim primakli, našli su veliki luk u kome je nekada sigurno stajala kapija, ali sada ga je gotovo ispunjavalo najveće stablo jabuke. Morali su da polome nekoliko grana da bi se provukli, a kada su to učinili, svi su zažmirkali, jer je dnevno svetlo najednom postalo mnogo sjajnije. Obreli su se na širokom, otvorenom prostoru sa svih strana okruženom zidovima. Unutra nije bilo drveća, samo niske trave i belih rada, bršljana i sivih zidova. Bilo je to blistavo, tajnovito, tiho mesto i poprilično tužno; sve četvoro kročili su u samo središte, zadovoljni što mogu da isprave leđa i slobodno miču udove.

POGLAVLJE 2

Drevna riznica

„Ovo nije bio vrt“, reče Suzan najzad. „Bio je to dvorac, a ovo mora da mu je bilo dvorište.“

„Shvatam šta hoćeš da kažeš“, reče Piter. „Da. Ovo su ostaci kule. A ovde je nekada bilo stepenište prema vrhu zidina. I pogledajte one druge stepenice – one široke i niske – što idu do onog ulaza. To mora da su bila vrata prema glavnoj dvorani.“

„Pre mnogo vekova, sudeći po tome kako izgledaju“, reče Edmund.

„Da, pre mnogo vekova“, reče Piter. „Voleo bih kad bismo mogli da otkrijemo ko su ljudi koji su živeli u ovom dvorcu; i koliko davno.“

„Imam u vezi s ovim neki čudan osećaj“, reče Lusi.

„Stvarno, Lu?“, reče Piter, okrenu se i napeto se zagleda u nju. „Jer isto se i meni dešava. Ovo je najčudnije što nam se desilo čitavog ovog čudnog dana. Pitam se gde li smo i šta li sve ovo znači.“

Dok su razgovarali, prešli su dvorsko dvorište i prošli kroz druga vrata u ono što je nekada bilo dvorana. I to je ličilo na dvorište, jer krov je davno nestao i sada se naprosto radilo o još jednoj površini pod travom i belim radama, samo kraćoj

i užoj, i viših zidova. Na drugoj strani bila je neka vrsta terase, otprilike tri stope uzdignutija.

„Pitam se da li je ovo stvarno bila dvorana?“, reče Suzan. „Šta je ono nalik terasi?“

„Ama, ludice jedna“, reče Piter (koji se neobično uzbudio), „zar ne vidiš? To je bio podijum na kome je stajao veliki sto, za kojim su sedeli kralj i najviši glavari. Svak bi pomislio da si zaboravila kako smo i sami nekada bili kraljevi i kraljice i sedeli na baš ovakvom podijumu, u našoj dvorani.“

„U našem dvorcu na Kejr Paravelu“, produži Suzan snenim i prilično pevuckavim glasom, „na ušću velike narnijske reke. Kako bih mogla da zaboravim?“

„Kako se sve vraća!“, reče Lusi. „Sad bismo mogli da se pretvaramo da smo na Kejr Paravelu. Ova dvorana mora da veoma podseća na veliku dvoranu u kojoj smo priređivali gozbe.“

„Ali, nažalost, bez same gozbe“, reče Edmund. „Znate, odocnilo je. Pogledajte kako su se izdužile senke. I jeste li приметили da nije baš tako toplo?“

„Biće nam potrebna logorska vatra ako ćemo da provedemo noć ovde“, reče Piter. „Ja imam šibice. Hajde da vidimo možemo li da prikupimo suvih drva.“

Svi su shvatili da to stvarno ima smisla, pa su sledećih pola sata bili zaposleni. Pokazalo se da voćnjak kroz koji su dospeli u ruševine baš i nije dobro mesto za nalaženje ogreva. Pokušali su sa druge strane dvorca, pa su izašli iz dvorane na mala bočna vrata u lavirint kamenitih humki i udubljenja koji nekada mora da su bili prolazi i manje sobe, ali sada su se potpuno pretvorili u koprive i divlje ruže. Iza toga otkrili su široki procep u zidini zamka i prošli tuda u šumu tamnijeg i većeg drveća, gde su našli pravo obilje osušenih grana, truloga drveta, pruća, suvoga lišća i šišarki. Išli su u šumu i

nazad s naramcima sve dok na podijumu nisu prikupili zamašnu gomilu. Prilikom petog izlaska pronašli su bunar, odmah pokraj dvorane, skriven u korovu, ali čist, svež i dubok, kada su raščistili prilaz. Ostaci kamenog pločnika obuhvatali su ga do polovine. Onda su devojčice otišle da naberu još jabuka, a dečaci su potpalili vatru, na podijumu i gotovo u uglu, pošto su smatrali da je tu najudobnije i najtoplije mesto. Imali su mnogo nevolja dok je nisu založili i potrošili su mnogo šibica, ali na kraju su uspeali. Najzad je sve četvoro selo leđima prema zidu i lica okrenutih vatri. Pokušali su da peku jabuke na vrhu pruta. Ali pečene jabuke nisu baš mnogo lepe bez šećera, a bile su previše vrele da bi se mogle jesti prstima sve dok se ne bi toliko rashladile da ih i nije vredelo jesti. I zato su morali da se zadovolje sirovim jabukama, što je, kako je to Edmund rekao, teralo čoveka da shvati kako školske večere i nisu baš toliko loše – „U ovom času ne bi mi smetalo dobro, debelo parče hleba s margarinom“, dodao je on. Ali pustolovni duh budio se u svima njima i zapravo niko nije želeo da se vraća u školu.

Ubrzo pošto je pojedena i poslednja jabuka, Suzan ode do bunara da se još jednom napije. Kada se vratila, nosila je nešto u ruci.

„Gle“, reče ona prilično plačnim glasom. „Našla sam ovo pokraj bunara.“ Ona pruži to Piteru i sede. Ostalima se učinilo da izgleda i zvuči kao da će se zaplakati. Edmund i Lusi znatiželjno se nagoše da vide šta je to u Piterovoj ruci – nešto malo i blistavo presijavalo se u svetlosti vatre.

„Pa, ovo – ovo me baš uzdrma“, reče Piter, a glas je i njemu čudno zvučao. Onda pruži predmet ostalima.

Sada su svi videli šta je to – mala šahovska figura konja, normalne veličine, ali izuzetno teška jer je bila od čistog zlata; a oči konja bile su dva mala rubina – ili je bar to bilo jedno oko, jer je drugo ispalo.

„Ama!“, reče Lusi. „Potpuno je isti kao one zlatne šahovske figure kojima smo se igrali kada smo bili kraljevi i kraljice na Kejrr Paravelu.“

„Razvedri se, Su“, reče Piter drugoj sestri.

„Ne mogu da se uzdržim“, reče Suzan. „Vratio mi je u sećanje – oh, tako divna vremena. I sećam se kako sam igrala šah s faunima i dobrim džinovima, i naroda sirena što je pevao u moru, i mog divnog konja – i – i...“

„A sada“, reče Piter sasvim drugačijim glasom, „kucnuo je čas da nas četvoro počnemo da koristimo mozak.“

„U vezi s čime?“, upita Edmund.

„Zar niko od vas nije naslutio gde smo?“, upita Piter.

„Nastavi, nastavi“, reče Lusi. „Satima već osećam da ima neke divne tajne oko ovog mesta.“

„Ispali, Pitere“, reče Edmund. „Svi slušamo.“

„Nalazimo se u ruševinama samog Kejrr Paravela“, reče Piter.

„Ma, stani“, odvrati Edmund. „Hoću da kažem, otkud ti sad to? Ovo mesto je u ruševinama već vekovima. Pogledaj

sve to visoko drveće što raste odmah kraj kapija. Pogledaj same kamenove. Svako može da vidi da ovde niko nije živeo stotinama godina.“

„Znam“, reče Piter. „U tome i jeste nevolja. Ali hajde da to na trenutak ostavimo po strani. Hoću da istaknem stavke jednu po jednu. Prva stavka: ova dvorana potpuno je istog oblika i veličine kao dvorana na Kejri Paravelu. Samo zamislite tavanicu iznad ovoga, ploče u boji umesto trave i tapiserije po zidovima, pa ćete dobiti našu kraljevsku dvoranu za gozbe.“

Niko ništa ne progovori.

„Druga stavka“, produži Piter. „Dvorski bunar tačno je tamo gde je bio naš bunar, malo južno od velike dvorane; i potpuno je jednake veličine i oblika.“

Ponovo nije bilo odgovora.

„Treća stavka: Suzan je upravo našla jednu od naših starih šahovskih figura – ili nešto što liči na jednu od njih kao jaje jajetu.“

I dalje niko nije odgovarao.

„Četvrta stavka. Zar se ne sećate – bilo je to baš dan pre nego što nam je stiglo poslanstvo kralja Kalormena – zar se ne sećate da smo posadili voćnjak pred severnom kapijom Kejri Paravela? Najveća među svim pripadnicima naroda šume, Pomona lično, stigla je da baci dobre čini na njega. A oni baš poštjeni mali prikani, krtice, odradili su kopanje. Zar je moguće da ste zaboravili onog smešnog Bledoručka, poglavara krtica, kako se naslanja na ašov i govori: 'Verujte, Vaše veličanstvo, biće vam drago jednog dana zbog ovih voćki.' I bio je u pravu, sto mu gromova!“

„Ja se sećam! Ja se sećam!“, reče Lusi i pljesnu rukama.

„Ama slušaj ovamo, Pitere“, reče Edmund. „To je očigledno sve samo blebetanje. Kao prvo, nismo posadili voćnjak tik uz kapiju. Ne bismo bili tolike budale.“

„Nismo, razume se“, reče Piter. „Ali od tada je izraslo do kapije.“

„I druga stvar“, reče Piter, „Kejri Paravel nije bio na ostrvu.“

„Da, baš sam se pitao o čemu se tu radi. Ali bio je ono, kako se zvaše, poluostrvo. Maltene ostrvo. Zar se nije moglo desiti da su od njega napravili ostrvo od našeg vremena? Neko je prokopao kanal.“

„Ali čekaj časa!“ reče Edmund. „Stalno govoriš *od našeg vremena*. Ali proteklo je samo godinu dana otkako smo se vratili iz Narnije. A ti bi da kažeš da su se za godinu dana zamkovi porušili, ogromne šume izrasle, a mladice koje smo posadili pretvorile u veliki, stari voćnjak i bogzna šta još. To je potpuno nemoguće.“

„Ima jedna stvar“, reče Lusi. „Ako ovo jeste Kejri Paravel, onda bi s ove strane podijuma trebalo da se nalaze vrata. U stvari, trebalo bi da upravo u ovom času sedimo leđima naslonjeni na njih. Znači – vrata koja su vodila u riznicu.“

„Pretpostavljam da *nema* vrata“, reče Piter i ustade.

Zid iza njih bio je zagušen bršljanom.

„Možemo odmah da saznamo“, reče Edmund i uze jednu granu koju su spremili da bace u vatru. On počeo da udara po zidu prekrivenom bršljanom. Štap je pravio tap-tap po zidu; i ponovo, tap-tap; a onda, najednom, bum-bum, s potpuno drugim zvukom, šupljim, drvenim zvukom.

„Majkoviću!“, uzviknu Edmund.

„Moramo da očistimo bršljan“, reče Piter.

„Oh, hajde da ga ostavimo“, reče Suzan. „Možemo da pokušamo izjutra. Ako ćemo ovde da provodimo noć, radije ne bih da mi za leđima budu otvorena vrata i ogromna, crna rupa iz koje bi moglo da iskoči još svašta osim promaje i vlage. A uskoro će mrak.“